

Før 1948 utgjorde jødene en minoritet på opp mot 2 % i arabiske land. Nesten alle jødene ble jaget ut. De fleste fant nødhavn i Israel, som i areal er 0,18 % av arealet til arabiske land. Dette stykket nekter jødene å miste.

«Det arabiske hjemland»
12.101.563
kvadratkilometer

Arealet til 17 arabiske stater, alle medlemmer i Den arabiske liga.
«Det palestinske folk er en integrert del av den arabiske nasjon,» skriver PLO i sitt charter.

Israel
22.072 kvadratkilometer

Nesten ingen jøder igjen

Tabellen viser nedgangen i antall jøder i noen utvalgte arabiske land. De fleste jødene fra arabiske land fikk et nytt liv i Israel. Mange av dem som flyktet til Europa, ser nå ingen framtid her, blant annet fordi de også møter muslimsk forfølgelse her. De drar nå til Israel i tusentall hvert år.

Land	1948	1958	1968	2020
Algerie	140.000	130.000	1.500	0
Egypt	75.000	40.000	1.000	<75
Irak	135.000	6.000	2.500	<5
Libya	38.000	3.750	100	0
Marokko	265.000	200.000	50.000	<3.000
Syria	30.000	5.000	4.000	<30
Tunisia	105.000	80.000	10.000	1.000
Jemen	55.000	3.500	500	<100

Les den ukjente historien om hvordan jødene ble presset ut av arabiske land

På vegne av Med Israel for freds 11.500 medlemmer vil vi uttrykke et sterkt ønske om at du leser den vedlagte boken som du mottar som en gave. *Fordrivelsen* av Lyn Julius beskriver hvordan mer enn 99 prosent av den jødiske befolkningen er blitt jaget og presset ut av den arabiske verden.

Den voldelige, arabiske motstanden mot opprettelse av en jødisk stat i Midtøsten skapte to flyktningstrømmer. Den ene var av arabere (senere omtalt som palestinere) som flyktet fra området som i mai 1948 ble til staten Israel. Den andre gruppen flyktninger var jøder som ble jaget ut av arabiske land. Den jødiske flyktningstrømmen var større enn den arabiske, og de fleste jøder fra arabiske land fikk en nødhavn i Israel.

I Norge er de jødiske flyktningene nærmest totalt fortiet. For eksempel har nyhetsbyrået NTB fra 1986 til 2018 nevnt «palestinske flyktninger» i 1035 artikler. «Jødiske flyktninger» er nevnt i kun 40 artikler, men *ingen* av disse handlet om jødiske flyktninger fra arabiske land.

NRKs og NTBs standardframstilling av konflikten begrenser seg stort sett til landområder. Dersom bare Israel ville stanse bygging av

bosetninger og trekke seg ut, ville det bli fred og en «tostatsløsning», tror mange.

Dette bildet er ekstremt mangelfullt. For palestinske myndigheter krever også at *7-11 millioner etterkommerne til 1948-flyktningene skal ha «rett til å vende tilbake» til sine tidligere eiendommer inn i det som i dag er Israel*. Sterke krefter i Norge støtter dem i dette kravet, selv om de ikke gir tilsvarende støtte til noen annen flyktninggruppe fra tiårene etter andre verdenskrig. Dersom Israel blir tvunget til å gå med på kravet, vil verdens eneste jødiske stat blir borte og erstattet av arabisk stat nummer 23 og muslimsk stat nummer 58.

President Barack Obama forstod at det må finnes en løsning for palestinske flyktninger som ikke påvirker «den fundamentale karakteren til Israel» (John Kerry, tale 28.12.16). Trump-planen sier det samme. Den dagen palestinere får høre de samme signalene fra norske ledere vil Norge kunne gi et konstruktivt bidrag til fred. Nå røper de fleste utspill fra Norge at vi ikke forstår konflikten kjerne, og det er langt på vei fordi historien som *Fordrivelsen* forteller er fortiet og ukjent.

Les mer på www.miff.no/kort

Samme år som folkeretten ga Norge suverenitet på Svalbard, fikk det jødiske folket rettigheter som gjør både kontroll og bosetning på Vestbredden lovlig

For skiftende norske regjeringer er norsk bosetning på Svalbard ikke bare riktig, men viktig, og de viser til Svalbardtraktaten fra 1920 som folkerett.

Samme år ble det også skapt folkerett i Midtøsten, da San Remo-konferansen ga Storbritannia i oppdrag å etablere et nasjonalt hjemland for det jødiske folk i det geografiske området Palestina. Et enstemmig Folkeforbund ga anerkjennelse til det jødiske folkets historiske forbindelse til området. Britene fikk instruks om å oppmuntre til tett jødisk bosetning i området som i dag omfatter Israel, Gaza og Vestbredden. FNs charter bekrefter disse folkerettslige bestemmelsene (art. 80).

Til tross for dette, hevder skiftende norske regjeringer at Israels bosetningspolitikk er «ulovlig i henhold til folkeretten».

Når Utenriksdepartementet blir spurt om grunnlaget for en slik påstand, henviser de til FNs sikkerhetsråds resolusjoner 465 og 2334. Men begge disse resolusjonene er vedtatt etter kapittel VI i FN-charteret og er derfor *ikke* bindende og er *ikke* folkerett. Mange av FN-resolusjonene er resultatet av politiske hestehandler av verste sort, hvor arabiske og muslimske stater med sine allierte stort sett kan vedta det de vil. Resultatet blir heldigvis bare *meningsytringer*, ikke folkerett.

UD viser også til fjerde Genève-konvensjon av 1949 for å argumentere for at israelske bosetninger er ulovlige. Men den aktuelle paragrafen handler om forbud mot deportasjon og folkeforflytninger med tvang i oppgjøret etter andre verdenskrig. Den kan *ikke* anvendes på jøders *fri-villige* bosetning i Judea og Samaria - det jødiske folkets historiske og religiøse kjerneland.

Etter en objektiv folkerett er Israels kontroll og bosetning på Vestbredden fullt lovlig. Skulle man velge å kalle kontrollen for okkupasjon, er det en *lovlig* okkupasjon, på linje med de alliertes okkupasjon av Tyskland og Japan etter andre

verdenskrig. Det mange feilaktig omtaler som «1967-grensene» er ikke en grense, men våpenhvilelinjer fra 1949. Arabisk side nektet for at det skulle være grense.

Selv om Israel har rett til kontroll og bosetning av hele Judea og Samaria, har Israel gjentatte ganger vist vilje til å forhandle bort store deler av disse områdene i bytte med en fredsavtale som gir en ekte og varig fred. Trump-planen legger opp til at Israel skal beholde 30 prosent av Vestbredden, mot erstatning med områder i Negev.

Hovedproblemet forblir at arabisk og palestinsk side, slik de har gjort både før og etter 1948, insisterer på krav som vil utsette Israel som en jødisk stat (se motsatt side). Dette er et krav som åpenbart er i strid med folkeretten.

President Barack Obamas utenriksminister John Kerry sa det slik: «*Bosetningene er ikke hele og heller ikke hovedårsak til konflikten – selvfølgelig er de ikke det. Du kan heller ikke si at dersom de ble flyttet ville du hatt fred uten en mer omfattende avtale – det ville du ikke. Og vi forstår at i en sluttstatus-avtale, vil noen bosetninger bli del av Israel for å ta hensyn til de endringene som har funnet sted de siste 49 årene, inkludert nye demografiske realiteter på bakken.*» Det er det samme Trump-planen legger opp til.

Norges Svalbard-politikk hviler tungt på en hundre år gammel avtale, som ble til i de samme konferanser som gav et internasjonalt løfte om en jødisk stat. Norge burde derfor være særlig nøye med ikke å undergrave de folkerettslige prinsippene som ble etablert etter første verdenskrig. Jo mer norske ledere uriktig anklager Israel for brudd på folkeretten, jo lenger bort skyver man palestinerne fra forhandlinger som kan føre fram til kompromisser og en god løsning for alle i området. Samtidig åpner det for en ny forståelse av folkeretten omkring Svalbard, som Russland legger opp til.